ΚΨΔ01| ΜΕΡΟΣ Α΄

Η ΚΛΕΙΣ ΤΩΝ ΨΥΧΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bkps/κψδ-μεροσ-α΄/

Κόσμος ὁλόκληρος ἀγνώστων δυνάμεων, ἄπειροι συνδυασμοί τῶν λειτουργιῶν τῆς Ψυχῆς, ὁλομέλεια πληθύος νόμων, ἀφαντάστου ἰσχύος ἐμφωλεύουν εἰς τὸν ἐνδότερον ἄνθρωπον· πάντα ταῦτα ὑπολανθάνουν ἐν τῇ φαινομενικῇ αὐτῶν ἀφανείᾳ εἰς τὸ ὑλικὸν σκήνωμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅτε τὸ πρῶτον ἡ ζωὴ ἐξεδηλώθη εἰς τὴν Γῆν καὶ ἐν τῇ μορφῇ τοῦ ἀνθρώπου ὡς φαινόμενον τῆς μυστηριώδους ὀργανικῆς λειτουργίας, παρουσίαζε κατὰ καιροὺς ἐν τῇ ἁπλότητι τοῦ μικροῦ συνδυασμοῦ τῶν ὑλικῶν αὐτοῦ αἰσθητηρίων, καὶ προϊόντα ἑτέρων αἰσθήσεων, μὴ ἀναγομένων εἰς τὸ φαινόμενον τῆς ὑλικῆς ζωῆς, οὔτε εἰς τὴν διπλῆν λειτουργίαν τῶν εὐαρίθμων αἰσθητηρίων. Ἀνῆκεν εἰς εἶδος τι αἰσθήσεως, ἥτις μετεῖχε τόσον τῆς Ὑλικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας καὶ πλείστας ἐκδοχὰς ἐποιεῖτο, ὅσον καὶ τοῦ ψυχοπνευματικοῦ καὶ ψυχοϋλικοῦ συνδέσμου.

Ἡ αἴσθησις αὕτη, ἡ μὴ παρουσιάζουσα ἴδιον καὶ μεμονωμένον ὄργανον ἐκδηλώσεως, ἐν τῇ μιᾷ της ἐκδηλώσει ἐξεδήλου τὸ δισυπόστατον αὐτῆς. Αἱ δύο αὗται ἐκδηλούμεναι αἰσθήσεις ὡς μία εἰς τὰς μυστηριώδεις αὐτῶν ἐκδηλώσεις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν, ἀπετέλουν τὴν ἐκδοχὴν τῶν νόμων τῶν καθοριζόντων καὶ διεπόντων τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων καὶ συναισθημάτων, **ἐξ ὧν ἐν παράγοντι ψυχοπνευματικῷ, ἀπορρέει ἡ ἀπόλυτος Πίστις καὶ Θέλησις, ἡ Ὑπομονὴ καὶ ἡ Ἐπιμονή.**

Ὁ κόσμος οὗτος, ὁ κατὰ τρόπον τόσον ὑπερφυᾷ συνδεδυασμένος μετὰ τοῦ ὑλικοῦ ὀργανικοῦ ὑπάρχοντος, δύναται νὰ μείνῃ παντελῶς ἄγνωστος καὶ οἱ ἀπειράριθμοι ἐν αὐτῷ δυνάμεις ἐντελῶς ἀνενεργεῖς, ἂν μὴ ζητηθῇ ἡ κλείς, ἡ ἀνοίγουσα τὴν πύλην τὴν μετάγουσαν εἰς τὸν κόσμον τῶν μυστηριωδῶν τούτων λειτουργιῶν, καὶ ἂν μὴ δοθῇ εἶτα ἡ κατάλληλος κίνησις εἰς τὸν μικρὸν κινητῆρα, δι’ οὗ τὸ ὅλον θέλει κινηθῇ ἐν τῇ ἁρμονία αὐτοῦ καὶ ἀποδώσῃ τὰς ἐκ τούτου γεννωμένας ἐκφάνσεις.

Ἐν τῇ διελεύσει ὅμως τῶν αἰώνων οἱ ἄνθρωποι ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς πρώτους ὁμοίους των, ἔπαυσαν χρησιμοποιοῦντες τὴν λειτουργίαν τῶν δυνάμεων τούτων καὶ οὕτω ἀτροφησάσης τῆς

χειρὸς τοῦ Πνεύματος κατέστη ἀδύνατος ἡ διὰ τῆς κλειδὸς ἐπικοινωνία τοῦ Ὑλικοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ δυναμικοῦ ψυχικοῦ συνειρμοῦ, μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ Πνευματικοῦ τοιούτου. Κατὰ μικρὸν ἡ κλεὶς ἀπωλέσθη εἰς τοὺς ψυχικοὺς λαβυρίνθους καὶ οὕτω, **ὁ ἐν ὑμῖν γίγας ἄνθρωπος περιῆλθεν εἰς λήθαργον, ἀδρανείας ἕνεκα,** ὥστε διὰ τὴν ἐγρήγορσιν αὐτοῦ πρέπει νὰ κρουσθοῦν αἱ ψυχικαὶ θύραι καὶ ζητηθοῦν αἱ κλεῖδες αὐτῶν.

Πᾶσα ὀντότης ἠδύνατο τὸ πρὶν κατὰ τὸ δοκοῦν κινοῦσα κατ' ἄγνωστον, πλὴν συνήθη, τρόπον, νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ σύνολον ἐκεῖνο τῶν δυνάμεων. Οὕτω δὲ ἐνισχύουσα τὴν μὲν ἢ δὲ ὑλικὴν αὐτῆς αἴσθησιν, νὰ ἀκούῃ εἰς ἀποστάσεις, νὰ βλέπῃ τὰ μακράν, νὰ κοινωνῇ μετὰ τῶν ἄλλων κόσμων, καὶ ἐν γένει νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν νόμους οἵτινες ἐν τῇ δράσει αὐτῶν ἤθελον φανῇ ὡς ἄντικρυ εὑρισκόμενοι μὲ τοὺς νῦν δρῶντας ἐπὶ τοὺ συνόλου τῆς ὕλης.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐγνώριζον τὰς ἰδιότητας ταύτας καὶ ἐν τῷ καθόλου αὐτῶν βίῳ, χρῆσιν ἐποιοῦντο τούτων οὐχὶ ἐσκεμμένως ἀλλ' **ἐνστικτικῶς.** Οἱ πρῶτοι μάλιστα μνημονευόμενοι τῆς Ἀρείας φυλῆς ἄνθρωποι, ἐκτεινόμενοι μέχρι τῶν χωρῶν ἔνθα καὶ ἡ φυλὴ τῶν πιστῶν τοῦ θρυμματισθέντος ὑπὸ τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ Βάαλ, ἀνεπιγνώτως καὶ κατὰ τρόπον μυστηριώδη εἶχον ὑπερεντεταμένην αὐτῶν τὴν ἐνέργειαν καὶ ἰσχὺν ὥστε νὰ πλεονεκτοῦν εἰς ὑψηλὰς ἐκδηλώσεις. Ἡ τῶν Σεβίκων εἶτα φυλὴ καὶ ἡ τῶν Ναρῶν, ἥτις ὡς τμῆμα τῆς Ἀρείας διασπασθεῖσα ἐξηπλώθη εἰς τὴν νῦν μέσην Ἀνατολὴν καὶ πρὸς τὴν Δὺσιν διὰ τῆς λωρίδος τῶν Μεσογειακῶν παραλίων, εἴτε ὡς ἐκ τῶν νέων βιωτικῶν καὶ καιρικῶν συνθηκῶν, εἴτε ὡς ἐκ τῆς προσπαθείας ἀτομικῆς ἐρεύνης, ὀφειλομένης εἰς τὴν ὀργῶσαν κατὰ μικρὸν τοῦ ἀνθρώπου φαντασίαν, ἠτρόφησεν ἐκφυλίσασα τὰς δυνάμεις ταύτας καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠγνόησεν.

Αἱ δυνάμεις αὗται ἐκφυλισθεῖσαι οὐχὶ κατὰ ποσὸν ἢ ποιὸν ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας, ἔμειναν μετὰ πάροδον αἰώνων γνωσταὶ μόνον **εἰς τοὺς μύστας τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ἐν Ἑλλάδι, ἐν δὲ τῇ Δύσει εἰς τὰς χρησμοδοτούσας Ἱερείας τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον εἰς τοὺς ἱερεῖς, τοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς τῆς Βαβυλῶνος δρῶντας.** Ἀλλ' ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ ἡ κοινωνία αὕτη μετὰ τοῦ κόσμου τούτου τῶν μυστηριωδῶν δυνάμεων ἔμεινε γνωστὴ ἐπὶ μακρὸν μέχρι τῆς δύσεως τῆς φυλῆς τῶν Νεμρώδ. Ὡσαύτως ἦτο γνωστὴ ἐπὶ γενεῶν ἕως τοὺ Κρίσνα καὶ Βισνοὺ μετὰ τόσων ἄλλων διαφυλαχθεῖσα διὰ τῶν αἰώνων εἰς τὸ πρόσωπον τῶν Φακιρῶν.

Οἱ Φακῖραι (γιαγγῆ) διεφύλαξαν μυστικὴν τὴν θυρίδα ταύτην τῶν ἀπορρήτων μέχρι τῆς σήμερον,

ἵνα εἰς τὸ πρὸ ἡμῶν μέλλον πᾶσα ψυχὴ ζητήσῃ τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην λειτουργίαν καὶ καταστῇ κάτοχος τοῦ τρόπου της πᾶσα σάρξ. Τὸ μυστικὸν τῶν Φακιρῶν εἶναι ἐν τῇ πληθώρα τῶν ποικίλων καὶ παραδόξων φαινομένων ἓν καὶ μόνον: **Οἱ Φακῖραι ἔχουσι τὴν γνῶσιν τῆς ἀτραποῦ τῆς ἀγούσης διὰ μέσου τοῦ ψυχικοῦ λαβυρίνθου εἰς τὸ μεσότοιχον, τὸ χωρίζον τὸν Ὑλικὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Ψυχικόν, καὶ ἐν ᾧ ἐστιν ἡ πύλη, δι' ἧς κοινωνεῖ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος μετὰ τοῦ δευτέρου.** Καὶ ἡ γνῶσις αὕτη εἶναι ἡ χαρακτηρίζουσα τὸ μυστικὸ αὐτῶν. Εἶτα μὲ στιβαρὰν τὴν πνευματικὴν χεῖρα καὶ διὰ τῆς κλειδὸς τοῦ μυστηρίου ἀνοίγουσι τὴν πύλην ταύτην καὶ εἰσερχόμενοι εἶτα ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου τούτου περιβόλου, τοῦ ἀνεξερευνήτου τούτου Κόσμου τῆς ψυχῆς, ἀφυπνίζουσιν οἵαν οὗτοι ἐπιθυμοῦσιν δύναμιν καὶ θέτουν εἰς ἐνέργειαν οἷον βούλονται νόμον.

Ἵνα φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς κατὰ τὸ δοκοῦν κινήσεως ἢ ἐνεργείας τῶν δυνάμεων τούτων ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ὡς Ὀντότης Πνευματική, ὡς Πνευματικός, ἀκολουθεῖ πολυδαιδάλειον τροχιάν, διερχόμενος ποῦ μὲν ἀνυπέρβλητα τείχη, χωρίζοντα διαφόρους ὑποστατικὰς ἐπικρατείας, ποῦ δὲ σκιώδη ἄντρα ὁρίζοντα τὰ ὅρια διαφόρων κόσμων. Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν διαδρομὴν ὁ Πνευματικὸς ἄνθρωπος γνωρίζεται μὲ πάντας τοὺς ἑτέρους ἀνθρώπους τοὺς διεπομένους ἀπὸ διαφόρους νόμους, τοὺς παρουσιάζοντας διαφόρους ἐνεργείας καὶ ἀποτελέσματα καὶ οἵτινες ἐν ὁλομελείᾳ, ἐν θαυμαστῇ καὶ ὑπερφυᾷ ἑνώσει, ἀπαρτίζουν τὸ **Ἑνιαῖον σύμπλεγμα τοῦ ἀνθρώπου.**

Γνωρίζεται ὁ Πνευματικὸς ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ψυχικοῦ καὶ διὰ τούτου μετὰ τοῦ Ὑλικοῦ τοιούτου. Ὁ Ψυχικὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ μεσάζων μεταξὺ τοῦ Πνευματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ ρυθμίζονται τοῦ Πνευματικοῦ καὶ Ὑλικοὺ αἱ ἐνέργειαι, συμβιβάζονται τὰ ἀντίθετα καὶ συμπληροῦνται αἱ ἐλλείψεις. Ὁ Πνευματικὸς ἄνθρωπος διὰ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτοῦ εἶχεν ἀνάγκην τῆς ὕλης ἔτι δὲ τῆς ψυχῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἀνωτέρα ζωή. Ὁ δὲ Ὑλικὸς ἄνθρωπος εἶχεν ἀνάγκην δυνάμεων διὰ τὴν διατήρησιν αὐτοῦ, ἃς ἐδανείσθη ἀπὸ τὸν Πνευματικόν, ἀφέντα ταύτας εἰς τὸν Ψυχικὸν τοιοῦτον ὡς δυνάμεις ψυχικάς.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἄνθρωποι ἐν ἑνὶ ὑπάρχοντος δίδουν τὴν Προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις δὲν εἶναι **ἡ συνύπαρξις τῶν τριῶν τούτων** καὶ διαφόρων στοιχείων διεπομένων ἀπὸ ἰδίους νόμους καὶ συνηνωμένων διὰ διαμέσων στοιχείων ἐπαμφοτεριζόντων εἰς τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν μὲ τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἑπόμενα. Μεταξὺ τοῦ πνευματικοῦ στοιχείου καὶ τοῦ ψυχικοῦ, μεταξὺ τοὺ Πνευματικοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Ψυχικοῦ ὑφίσταται μεσάζουσα βαθμίς, ἕτερος ἄνθρωπος ὁ

Ψυχοπνευματικός ἢ πνευματοψυχικός, μετέχων τόσον τῆς Πνευματικῆς ὅσον καὶ τῆς Ψυχικῆς ὑποστάσεως.

Ἀκολουθεῖ ὁ Ψυχικὸς, ὅστις γειτνιάζει μετὰ τοῦ Ὑλικοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ **Ψυχοϋλικοῦ** τοιούτου, ἔχοντος νόμους καὶ ὑπόστασιν ψυχοϋλικήν.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερος εἱρμὸς ἑνώνων τὰ ἄκρα ὑφίσταται κατὰ τὸν μᾶλλον μυστηριώδη τρόπον καὶ συνέχει τὰ ἐντελῶς διάφορα, τοὺς διαφόρους καὶ ἀντιθέτους νόμους, τοὺς δεσπόζοντας τῶν πάντῃ διαφόρων κόσμων τῆς ὕλης καὶ τοῦ Πνεύματος, καθιστῶν ὁμορρόπους τὰς ἀντιρρόπους τούτῳ κατευθύνσεις καὶ δημιουργῶν οὕτω τὸν δεσμὸν τῶν τοῦ Ὑλικοῦ καὶ τοῦ Πνευματικοῦ ὑποστάσεων. Ὁ σύνδεσμος οὗτος, ἡ δυναμικὴ αὕτη συναρμολόγησις ἄρχεται λειτουργοῦσα ὅταν τὸ Πνευματικὸν χωρισθῇ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ χονδροειδοῦς συμπλέγματος τῆς ὕλης καὶ ὁπόταν στοιχεῖα ὕλης κάπως αἰθερίας μορφῆς ἑνοῦνται μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ δημιουργοῦντα τὸν **Πνευματοϋλικόν** ἄνθρωπον.

Ἡ περισσότερον μόνιμος τοῦ ἀνθρώπου κατάστασις αὕτη, ἀκολουθεῖται ἀπὸ ὁλόκληρον τὸν συνειρμὸν τῶν προϊόντων τοῦ Ψυχικοῦ Κόσμου, ἤτοι τῶν ψυχικῶν συναισθημάτων μὲ τὰ δημιουργοῦντα αὐτὰ αἴτια καὶ ἄτινα εἰσὶν συνυφασμένα **εἰς τὸ ὑλικὸν τοῦ Πνευματικοῦ, τὸ Περίπνευμα.** Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποιοῦ καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν συναισθημάτων τῶν καλῶν ἢ κακῶν, ὑφίσταται καὶ ἀντίστοιχος συνεκτικότης τῶν ὑλικῶν στοιχείων τοῦ ὑλικοῦ τοῦ πνεύματος περιβολίου, καθιστῶσα εὐχερῆ ἢ δυσχερῆ καὶ ἀδύνατον τὴν κίνησιν ἢ ἄνοδον εἰς ἄλλας πνευματικὰς σφαίρας τοῦ πνεύματος καὶ δημιουργοῦντα τὰς διαφόρους **βαθμίδας τῆς πνευματικῆς ἐξελικτικῆς κλίμακος.**

Ἐπειδὴ δὲ τόσον τὸ αἴσθημα ὅσον καὶ τὸ προηγούμενον τοιοῦτον τὸ συναίσθημα ὁρίζονται ἀπὸ ὑλικὰς πάντοτε ἀλλοιώσεις, διαφόρους εἰς τὰ διάφορα καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐκφάνσεις τούτων γίνονται πάντοτε δι’ ὑλικῶν μέσων, ἕπεται ὅτι τοιαύτη ἢ τοιαύτη κατάστασις τῆς συναισθηματικῆς ὕλης προϋποθέτει ὕπαρξιν τοιούτου ἢ τοιούτου συναισθήματος. Ἤτοι ἡ ὕλη εἶναι ἐκδοχὴ τῶν συναισθημάτων ὅπως καὶ **τὸ συναίσθημα εἶναι προϊὸν ὑλικῆς ἢ κάλλιον ἀνωτέρας ὑλικῆς αἰσθήσεως, αἰσθήσεως ψυχικῆς.**

Οὕτω ἐν τῷ Πνευματοϋλικῷ ἀνθρώπῳ ἡ ὕπαρξις τῶν συναισθημάτων καὶ κατ’ ἀκολουθίαν καὶ τῆς ἐκδεχομένης ψυχικῆς αἰθεριώδους ὕλης εἶναι ἐκεῖνα, ἅτινα δημιουργοῦσι τὴν ἰσχυρὰν ἢ χαλαρὰν

συνεκτικότητα τῶν ὑλικῶν στοιχείων. Πᾶν συναίσθημα δημιουργούμενον διὰ τὴν ὕλην καὶ ὑπὲρ τῆς ὕλης δι’ ἐπικράτησιν αὐτῆς, **γεννᾶ ροπὴν ἀντιπνευματικήν,** συνδέει τὸ Πνευματικὸν μὲ περισσοτέρους δεσμοὺς μὲ τὴν ὕλην. Καὶ οὕτω ἐν τῷ Πνευματοϋλικῷ συνδέσμῳ ἡ ὕπαρξις συναισθημάτων διὰ τὴν ὕλην γεννᾷ ἀγάπην πρὸς αὐτὴν καὶ οὕτω ἡ Πνευματικὴ Ὀντότης ἄγεται δεσμευμένη πρὸς ὑλικὰς ἐπικρατήσεις, αἵτινες εἰ καὶ μὴ μόνιμοι, κρατοῦν μὲ ἰσχυροὺς ὑλικοὺς δεσμοὺς τὸ πνεῦμα, ὅπερ ὡσεὶ κεκλεισμένον εἰς περιωρισμένον χῶρον μὲ ὑψηλὰ περιτειχίσματα ἀδυνατεῖ νὰ κινῆται ἐλευθέρως εἰς τὸν κόσμον τῆς δράσεώς του.

Τοὐναντίον πᾶσα ἀποβολὴ ἀντιπνευματικῶν συναισθημάτων, ἀποβάλλει καὶ ἀνάλογα ὑλικὰ στοιχεῖα, ἅτινα οὕτω δημιουργοῦν διὰ τῆς ἀποβολῆς των κατὰ τὸ μᾶλλον αἰθεριώτερον ὑλικὸν τοῦ Πνεύματος περίβλημα, ἄχρις οὗ ἀποβληθέντος παντὸς τοιούτου συναισθήματος, ψυχικῆς δυνάμεως τοῦ κακοῦ, ἄρα καὶ στοιχείου ὑλικοῦ μείνουν μόνον **τὰ δυναμικὰ πνευματικά συμπλέγματα** ἐν τῇ ἀΰλῳ αὐτῶν μορφῇ, τὰ χαρακτηρίζοντα **τὸν ἕβδομον ἄνθρωπον, τὸν Ἄϋλον, τὸν δυναμικόν, τὴν ὑστάτην Πνευματικὴν ἐξέλιξιν ἢ τὸν Θεοποιηθέντα ἄνθρωπον, ὅστις ἔσεται τὸ σύνολον Ἀρχῶν, Νόμων, Ἰδιοτήτων καὶ Δυνάμεων.**